

Τα παιδιά δεν έπαψαν ποτέ να με εκπλήσσουν

Έχοντας μεγαλώσει με το Ουράνιο Τόξο, ο Χρήστος Δημόπουλος αποτελεί μία οικεία φιγούρα. Κάθε μέρα «έμπαινε» στο σπίτι, μας έλεγε ιστορίες, μας έδειχνε κατασκευές. Τα χρόνια πέρασαν, το Ουράνιο Τόξο πλέον δεν υπάρχει αλλά ο Χρήστος Δημόπουλος βρήκε νέο τρόπο για να είναι κοντά στα παιδιά: τα βιβλία του. Με παραμύθια και κατασκευές, βοηθώντας τα να καλλιεργήσουν την φαντασία τους και να «ξεκολλήσουν» από τα τάμπλετ και τον υπολογιστή.

Το Σάββατο 19 Δεκεμβρίου και ώρα 12 το μεσημέρι ο Χρήστος Δημόπουλος θα βρίσκεται στο Public για να γνωρίσει στα παιδιά τον μικρό δράκο Ναπολέοντα που είπε όχι στον εκφοβισμό και τη βία και να τους δείξει πώς να κάνουν χριστουγεννιάτικα στολίδια και γιορτινές κατασκευές μέσα από τα βιβλία του «Ο δράκος Ναπολέων» και «Χριστούγεννα με τον Χρήστο», που κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Ψυχογιός.

Με αφορμή αυτή την επίσκεψη, βρήκαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε μαζί του για το Ουράνιο Τόξο, τις παιδικές εκπομπές σήμερα και φυσικά... για τα παιδιά!

Πώς αποφασίσατε να περάσετε από την τηλεόραση στο βιβλίο;

Το βιβλίο ξεκίνησε παράλληλα με την τηλεόραση. Το πρώτο μου βιβλίο εκδόθηκε το 2004 και περιλάμβανε κατασκευές από το Ουράνιο Τόξο. Ακολούθησε μια σειρά βιβλίων με ήρωα τον Μπίλη Μπιζέλη, το 2010. Μετά το κλείσιμο της EPT, όμως, το 2013, άρχισα να γράφω συστηματικά. Βρήκα ένα νέο, φιλόξενο σπίτι στις Εκδόσεις Ψυχογιός, όπου με αγκάλιασαν με ενθουσιασμό κι από τότε έγραψα δέκα βιβλία: τρία βιβλία με κατασκευές, πέντε βιβλία με ποιήματα και σκίτσα για μικρά παιδιά και δυο παραμύθια. Για μένα ήταν μια φυσική συνέχεια. Αφού δεν μπορούσα πια να επικοινωνώ με τα παιδιά μέσω της τηλεόρασης, αποφάσισα να επικοινωνώ μαζί τους μέσω των βιβλίων μου!

Ήταν δική σας η επιλογή μίας παιδικής εκπομπής; Πώς πήρατε αυτή την απόφαση;

Το 1986, ο Νίκος Πιλάβιος, προϊστάμενος τότε του Τμήματος Παιδικών Εκπομπών της ΕΡΤ, με κάλεσε από το ραδιόφωνο, όπου εργαζόμουν ως εκφωνητής, να παρουσιάσω την ζωντανή εκπομπή Ουράνιο Τόξο, που θα λειτουργούσε ως «ομπρέλα» για όλο το παιδικό πρόγραμμα. Κάπως έτσι ξεκίνησε η ενασχόλησή μου με την τηλεόραση και ειδικά με τα παιδιά. Μετά την αποχώρηση του Πιλάβιου από την ΕΡΤ, πήρα εγώ τη θέση του κι έτσι αναγκάστηκα να εντρυφήσω στο παιδικό πρόγραμμα. Εκείνη την εποχή (1986-1990), η ΕΡΤ έκανε σημαντική δουλειά για τα παιδιά. Είχαμε 720 ώρες παιδικό πρόγραμμα το χρόνο, από το οποίο το 76% ήταν ελληνικό!

Τι έχει αλλάξει από την εποχή του «Ουράνιου Τόξου» μέχρι σήμερα; Υπάρχουν «παιδικές εκπομπές» στην τηλεόραση;

Έχουν αλλάξει πολλά. Η δημόσια τηλεόραση, για κάποιον -ανεξήγητο για μένα- λόγο, έπαψε πια να ενδιαφέρεται για το παιδί. Το Ουράνιο Τόξο ήταν και η τελευταία ελληνική παιδική εκπομπή που είχε απομείνει. Σήμερα, η ΕΡΤ αρκείται στο να προβάλλει μεταγλωττισμένες ξένες σειρές και αυτό το αποκαλεί ελληνικό παιδικό πρόγραμμα! Το σημερινό ελληνόπουλο, μην έχοντας πια δικές του εκπομπές στην τηλεόραση, στρέφεται αναγκαστικά στο YouTube ή στα συνδρομητικά κανάλια, χωρίς να είναι βέβαιο πως ό,τι βλέπει εκεί είναι και ποιοτικό. Αλλά ελληνικές εκπομπές, ειδικά φτιαγμένες για παιδιά δεν υπάρχουν!

Οι εποχές έχουν αλλάξει... Πώς επηρεάζει αυτό τα παιδιά; Πώς έχουν αλλάξει και αυτά;

Είναι φυσικό τα παιδιά της γενιάς της κρίσης να έχουν αλλάξει. Τα παιδιά καταλαβαίνουν πολλά περισσότερα απ' ό,τι νομίζουμε. Είναι σε θέση να αντιληφθούν τις δυσκολίες που περνούν οι γονείς τους. Μη νομίζετε πως δεν μιλάνε με τους συμμαθητές τους και δεν προβληματίζονται... Το παρήγορο είναι πως, αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουμε, τα παιδιά είναι πολύ πιο σκληρά και είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες. Φτάνει, βέβαια, να είμαστε κι εμείς ειλικρινείς απέναντί τους και να τους εξηγήσουμε κάθε δύσκολη κατάσταση. Να είμαστε συνέχεια δίπλα τους. Μπορούν ακόμα και να μας βοηθήσουν! Μην τα υποτιμούμε, λοιπόν...

Τι μαθήματα έχετε πάρει εσείς από τα παιδιά; Τι σας έχουν διδάξει;

Κάτι πολύ απλό αλλά πολύτιμο. Να βλέπω τον κόσμο μέσα από τα δικά τους μάτια, όσο μπορώ πιο καθαρά. Ξέρετε, τα παιδιά δεν είναι ποτέ φτιασιδωμένα, δεν είναι αυτό που εμείς πασχίζουμε να είμαστε, δηλαδή, «πολιτικώς ορθοί»! Δεν το 'χουν ανάγκη. Κανείς δεν παρεξηγεί ένα παιδί αν πει τη γνώμη του, όσο έντονα κι άγαρμπα κι αν την εκφράσει. Ε, αυτό θα έπρεπε να μιμηθούμε κι εμείς! Ας πάψουμε να αυτολογοκρινόμαστε κι ας μιλήσουμε την αλήθεια, χωρίς να υπολογίζουμε τις συνέπειες.

Κοιτώντας πίσω, στα χρόνια του «Ουράνιου Τόξου», ποιες είναι οι πιο ευτυχισμένες σας αναμνήσεις; Υπάρχουν δυσάρεστες;

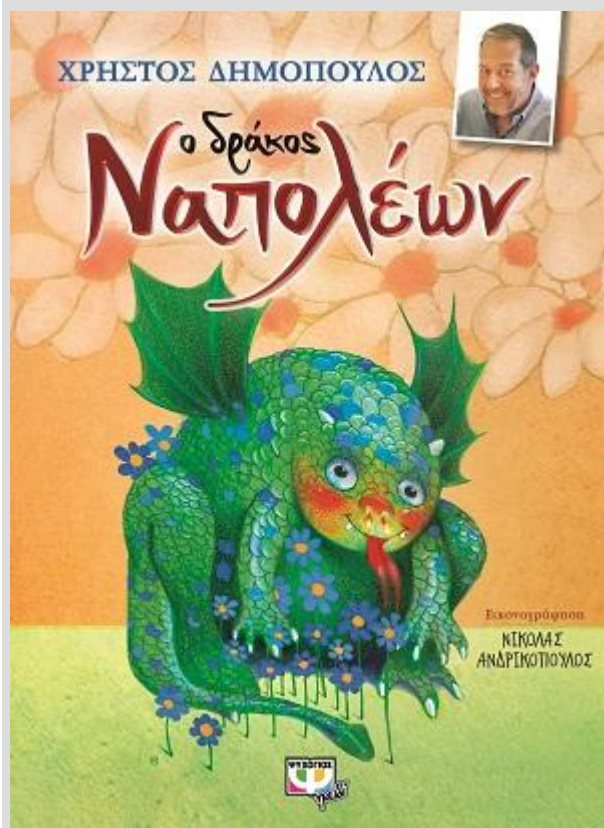
Δυσάρεστες; Ούτε μία. Κάθε μέρα του Ουράνιου Τόξου αυτά τα δεκαπέντε χρόνια, κάθε γύρισμα, κάθε εκπομπή – κι ήταν πάνω από 1800! - μόνο όμορφες στιγμές μου έχουν χαρίσει. Και νοσταλγώ καθεμιά απ' αυτές...

Υπάρχει κάποιο παιδί από όλα όσα έχουν περάσει από την εκπομπή που να σας έκανε ιδιαίτερη εντύπωση με κάτι που είπε;

Όχι μόνον ένα. Πάρα πολλά παιδιά ήταν χαρισματικά, καθένα με τον δικό του, μοναδικό τρόπο. Τα παιδιά δεν έπαψαν ποτέ να με εκπλήσσουν. Με την αστείρευτη φαντασία τους, τον σουρεαλισμό τους, την αλήθεια τους.

«Επιμένετε» με τα βιβλία σας στις κατασκευές. Τι προσφέρει η ενασχόληση με τις κατασκευές στα παιδιά; Πώς τα βοηθάει;

Πιστεύω πως η χειρωνακτική εργασία βοηθά σημαντικά το παιδί στην ανάπτυξή του. Με την εισβολή της τεχνολογίας στη ζωή μας, όλα πλέον γίνονται πιο εύκολα και απαιτούν από μας λιγότερη προσπάθεια. Βλέπω πως όλα, μα όλα, τα παιδιά έχουν γίνει «εξπέρ» πια στη χρήση του τάμπλετ, του κινητού... Χρησιμοποιούν μονάχα τρία από τα δέκα τους δάχτυλα. Τους δυο αντίχειρες για να στέλνουν SMS και τον δείκτη του δεξιού χεριού τους για ν' ανοίγουν το τάμπλετ και να μετακινούν τον κέρσορα! Όταν, όμως, τους ζητώ να διπλώσουν στα δύο ένα φύλλο χαρτί, πολλά δυσκολεύονται!!! Αυτό, για μένα είναι απαράδεκτο. Η ενασχόληση με τις κατασκευές βοηθά τα παιδιά όχι μόνο ν' αναπτύξουν δεξιότητες αλλά και ν' αντιμετωπίσουν πραγματικά προβλήματα και να βρουν τις λύσεις τους. Αν δεν πιάσουν ένα ψαλίδι, αν δεν τσαλακώσουν ένα χαρτί, αν δεν κολλήσουν τα δάχτυλά τους με κόλλα, αν δεν μουτζουρωθούν, αν δεν κοπούν, τότε πώς θ' αντιμετωπίσουν μεθαύριο τη σκληρή πραγματικότητα; Μέσα από μια οθόνη;

Παράλληλα, στην Πάτρα εκτός από το βιβλίο «Χριστούγεννα με τον Χρήστο» θα παρουσιάσετε τον «Δράκο Ναπολέοντα». Τι δράκος είναι αυτός;

«Ο Δράκος Ναπολέων» μιλά για τον σχολικό εκφοβισμό, ένα πολύ επίκαιρο στις μέρες μας θέμα. Ο Ναπολέων είναι δράκος με τα όλα του. Ή σχεδόν. Δεν είναι που είναι μικρός, δρακάκι δηλαδή, είναι και μικροκαμωμένος. Πάει για πρώτη φορά στην Πρώτη Δημοτικού, ερωτεύεται παράφορα μια συμμαθήτριά του, την Ιωσηφίνα και συγχρόνως πέφτει θύμα σχολικού εκφοβισμού από ένα συμμαθητή του, τον Αρθούρο. Πώς να τα αντιμετωπίσει όλα αυτά συγχρόνως; Θα το μάθετε όταν διαβάσετε το παραμύθι!

Τι θα πρέπει να προσέχουν οι γονείς όταν επιλέγουν ένα βιβλίο για τα παιδιά τους;

Πρώτα απ' όλα, να μην αγοράζουν βιβλία από τα παζάρια και σουπερμάρκετ. Να εμπιστεύονται τον βιβλιοπώλη της γειτονιάς τους που είναι ενημερωμένος και σε θέση να προτείνει το κατάλληλο βιβλίο. Ακόμα, να εμπιστεύονται γνωστούς εκδοτικούς οίκους, γνωστούς συγγραφείς. Τέλος, να πιάνουν το βιβλίο στα χέρια τους, να διαβάζουν το οπισθόφυλλο, να το ξεφυλλίζουν, να κρίνουν την εικονογράφηση. Κι αν είναι ικανοποιημένοι πως κάνει για το παιδί τους, τότε να το αγοράζουν!

Αλεξάνδρα Παναγοπούλου